

שהתחרבר החיבור תזה, נתנה רשות לאליהו להסבירים עם בו, וכל בעל הישיבה שלמעלה ולמטה וכל חילוץ המלאכים העליונים, ונשות עלילות, להיות עם בכם בתקופה ורצון כאחד.

רשות אתייב לאליהו לאסכמה עמהון ביה, ולכל מארץ מתייבטה דלעילא ותפא, וכל חיילין דמלאכין עלאין, ונש망תין עלאין, למחיי עמהון באסכמה ורעותה בחדא. בטה אליהו ואמר, רבון עולם דאנת הוא חד ולא בחשבן, אנת הוא עלאה על

כל עלאין, סטימה על כל סתימין, לית מחששת תפיסא ברן כלל, אנט הוא דאפיקת עשר תקונין, וקרין לון עשר ספרין, לאנaga בהון עלמין סתימין דלא אתגליין, ועלמין דאתגליין, ובהון אתכסיית מבני נושא, ואנת הוא דקשיר לון, ומיחד לון, ובגין דאנת מלגאו, כל מאן דאפריש חד מן חבריה מאlein עשר, אתהшиб ליה באלו אפריש בך.

ואלין עשר ספרין איינו אולין כסדרון, חד אריך, וחד קצר, וחד בינוני, ואנת הוא דאנഗיג לון, ולית מאן דאנגיג לך, לא לעילא ולא לחתא ולא מכל טרא, לבושין תקינות לון, דמניהו פרחין נשמתין לבני בשא, וכמה גופין תקינות לון, דאתקריאו גופא לגבי לבושין דמיטין עליהון, ואתקריאו בתקונא דא, חד דרוועא ימינא, גבורה דרוועא שמאלא, תפארת גופא, נצח והוד תריין שוקין, ויסוד סיומה דגופא אותן ברית קדש, מלכות פה תורה שבבעל פה קריין ליה.

חכמה מוחא איהו מחשבה מלגו, בינה לבא ובה הלב מבין, ועל אלין תריין בתיב (דברים כת כה) הנסתרות ליהו"ה אלהינו"ו, בתר עליזון איהו בתר מלכות, ועליה אתרמר (עשיה מו) מגיד מראשית אחרית, ואיהו קרקעפתא דתפלין, מלגו איהו יוד ה"א וא"ו ה"א, דאייהו ארוח אצילות, איהו שקיי דאלנא בדרועוי וענפו, במא דאשקי לאילנא, ואטרבי בההוא שקיי.

רבון העולים, אנת הוא עלת העלות, סבת הסבות, דאשקי לאילנא בההוא נביעו, וההוא נביעו איהו בנסמתא לגופא, דאייהו חיים לגופא, ובח לית דמיון ולית דיוונא מכל מה דלאו ולבר, ובראת שמייא וארעא, ואפיקת מהון שמשא וסיהרא וככבייא ומזרלי, יברעה אלניין ודשאין וגנטא דען ועשבין וחיוון ועופין ונונין ובני נושא, לאשתמודע באון עלאין, ואיך יתנהנו באון עלайн ותפאין, ואיך אשתחמו דען מעליין ותפאין, ולית דיבער בך כלל. (דף ע"ב) ובר מינך לית יחיקא בעלאין ותפאין, ואנת אשתחמו דען אדון על פלא, וכל ספרין כל חד אית ליה שם ידיע, ובהון אתקריאו מלאכיא, ואנת לית לך שם ידיע, דאנת הוא ממלא כל